

meget nærmere Samarbejde mellem Sogneraadet og Kasjens Bestyrelse end hidtil, og det vil vistnok blive vanskeligere. Hvis der altsaa en Gang skulde ske en Forandring, vil jeg meget henstille, at Forandringen kom til at bestaa i, at Bøder, den Slags Bidrag og Kommunens Tilskud bliver noget for sig, der uddeles af dem, der blive udvalgte dertil, af frivillige Mænd og Kvinder, medens hvad der kommer ind ved Kirkerne, bliver lagt til den frivillige Fattigpleje, og bliver noget, hvorover Præst og Menighed maa raade. Det er jo dog en saa naturlig Sag, at hvad der kommer ind ad den Vej, bør Menigheden ogsaa raade over i Forening med Præsten. Der er saa megen Retfærdighed deri, at man ikke kan vente, at nogen kan være derimod, og det tror jeg heller ikke, man vil.

Der er endnu en enkelt kort Bemærkning, jeg vil gøre, og det er med Hensyn til Forholdet mellem By og Land. Jeg paastøner i høj Grad, at den højtærede Indenrigsminister har faaet disse Paragraffer forandrede fra, hvad der var foreslaaet af Folketingets Udvalg. Jeg vil ganske vist sige om de Forandringer, der ere skete, at de ere ikke større, end hvad ærede Medlemmer ville billige. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen), som sagde, at den Forandring, der var sket, er i stærk Førvær af Købstæderne, f. Eks. Forholdet med Hensyn til de veneriske syge. Sagen er, at dette Forhold nu i højeste Grad er uretfærdigt for Købstæderne, idet de skulle betale for Landets veneriske syge, fordi de tage ind til Byerne og blive kurerede. Der sker nu kun Retfærdighed overfor Købstæderne. Om man ogsaa regner det ud, bliver det i øvrigt næppe meget, som Købstæderne tabe. Jeg lægger ikke Vægt derpaa, da det ikke er store Summer, ikke noget, som det er værdt at tale om. Det eneste vanskelige Punkt er egentlig det, at det bliver meget mere strengt og vanskeligere at gennemføre Hjemsendelsen i Fremtiden, og derved komme Byerne til at lide alvorlige Tab, men der kommer jo det til, at man skal tage Humanitetshensyn; og naar der er Balg mellem lokale Interesser og Humanitetshensyn, vil jeg helst tage de sidste, og derfor vil jeg ikke med Hensyn til Fattigloven gøre nogen Indvending mod, hvad der faar. Jeg er glad over dette Forslag og betragter det som et fortrinligt Forslag og vil ikke være med til at lægge en Sten i Vejen for det.

Jeg tør maaske gøre en Bemærkning til det ærede Medlem her bag ved (Th. Nielsen), som i høj Grad har faaet Landbobiller paa, naar han var saa bange for § 33, blot fordi

ifølge denne Paragraf Justitsministeren skal træffe Bestemmelser om, hvad Købstæderne skulle betale for de fattige, der ere optagne paa Tvangsarbejdsanstalterne. Hvor der er Forskel mellem By og Land, er Amtmanden den, der ifølge Loven skal være den afgørende. Amtmanden er en Landboautoritet, som ganske naturligt er Landboernes Repræsentant, og da han skal være den afgørende ifølge Lovforslagets andre Paragraffer, saa kan man da nok lade Justitsministeren være den afgørende paa denne ene Paragraf, selv om det mulig en Gang imellem skulde blive i Købstædernes Førvær.

Til den ærede sidste Taler vil jeg gøre den Bemærkning angaaende § 41, at det er min personlige Overbevisning, at ved at man altså meget holder sin Haand over Bagabønder og ustyrlige Individuer, gør man de fattige en overmaade daarlig Tjeneste. Det kan tage sig godt ud som Humanitet, naar man taler smukt om det, men det er i Virkeligheden ikke praktisk. Det gør Sogneraadene sløve og mere haarde, end de ellers vilde være, naar et saadant Individ kan volde dem saa megen Fortræd, som han ofte gør. Om et saadant Mennekte maaske selv i sidste Instans er Skyld i, at han er blevet, som han er, kommer slet ikke det Spørgsmaal ved. Samenblander man de to Ting, Skyld og den Tilstand, hvori han er, komme vi ind i den mest totale Forvirring. Vi maa tage disse Folk som ustyrlige Individuer og behandle dem derefter og være overbeviste om, at vi ved at tage Regres mod dem gavne de fattige i det hele.

Det. Hansen: Jeg tror ligesom den sidste ærede Taler og vel alle dem, som have haft Ordet, at man ved de Ord, som findes i § 44 „de under a., b. og c. nævnte Understøttelser betragtes i Forhold til den understøttede ikke som Fattighjælp“, har villet indføre det nye Princip, at Afgifter til Læge, Jordemoder, Begravelser o. s. v., selv om de ydes til trængende, ikke skulle have den almindelige Virkning som Fattighjælp. Det maa jo dog imidlertid erkendes, at det er et højt mærkverdigt Sted, denne vigtige Bestemmelse er kommen ind paa. Den er sat ind i § 44, som taler om de forskellige Kommuners Refusionspligt; midt ind i denne Paragraf og i det Kapitel, hvis Overkrijs viser hen til Forholdet mellem Kommunerne, har man stukket en saadan ganske ny Bestemmelse ind, der i Virkeligheden vedrører de fattiges Forhold lige overfor Kommunerne. Jeg for mit Vedkommende itærer imidlertid ingen Tvivl om, hvorledes det maa forstaaes, det er højt usystematisk, det er et urigtigt Sted